

Wireless

„A meditációs technikák megtaníthatnak arra, hogyan drótozzuk át, vagy újra az elménket. De miért tennénk új kötelekeket a régiak helyére, ha célunk a Nirvána?

(S’hal Omtan, 7. igazság)

- Shabil testvér, azt mondtad, azért jöttél hozzánk, hogy a megvilágosodást keresd. Fel kell tennem egy egyszerű kérdést, hogy tudjam, helyed van-e a kolostorban. Mi szükség a megvilágosodásra?
- Az elme nem látja a valóságot úgy, ahogy van, csak a Maya fátylán keresztül – tehát hazug módon. Én a valóságot keresem.
- Látom, olvastál ezt-azt – ez talán jó, talán rossz. De mond csak, mi a baj Maya fátylával?
- Megköt.
- Megköt?
- Megkötí az ember elméjét.
- Az ember elméjét? – a kérdés már-már gúnyosnak tűnt, bár a szürke szemek továbbra is barátságosan néztek a fiatalemberre.
- Úgy értem, hogy a látszólagos individuum elméjét... pontosabban annak, amit annak gondol...
- Értem. – az ajkak széles mosolyra nyíltak, rálátást engedve a sárgás fogakra.
- Shabil testvér, sokat tudsz, de – mint bizonyára már tudod – a tudás is csak látszat. Árudd el egy öreg és nem túl képzett szerzetesnek, mi az, amit elmének nevezel?
- A Maya fátyla által keltett érzetek és képzetek látszólagos csomópontja.
- Hmm, az a sok könyv... Na mindegy, akár így is mondhatjuk. De az én földhöz ragadt elmém – és itt ismét széles mosoly jelent meg a mellkasig érő szakáll felett – inkább úgy látja, az elme nem más, mint elektromosság, ami agyunk kusza drótpályáin futkos körbe-körbe.

20190420

Nem látott, nem hallott semmit és nem érezte a tagjait sem. Nem volt mellette senki és semmi, egyetlen társa a türelmetlenség volt. De tettvágya nem talált megfelelő tárgyra – mintha az űrben lebegett volna minden támpont nélkül, testetlenül. Émelyítő érzés volt. Mintha a gondolatai is légüres térbe kerültek volna, nem tudta sem azt, hogy hol van, sem azt, hogy mióta, ahogy nem tudott visszaemlékezni arra sem, hogy került ebbe a helyzetbe.

Egyedüli menedéke öntudata volt. Tudta a nevét, ahogy azt is, hogy egy ideje (mióta is?) egy nepáli kolostorban keresi a megvilágosodást. Emlékezett élete minden fontosabb állomására, a költözésre gyerekkorában, az amerikai diákévekre, az első szerelemre 16 éves korában, majd 5 évvel később a kapcsolat váratlan végére, és a keserűségre, ami ettől kezdve megméltelyezte életét, az örökös keresésre, a hajszára a válaszok után, amikkel megválaszolhatók az élet nagy kérdései. De nem talált kapaszkodót – hiányoztak a kötelekek. A megszállott keresés egy doktori fokozathoz hozzájuttatta ugyan, de az áhított megnyugváshoz nem.

Emlékeiből visszatérve újult érdeklődéssel vette szemügyre helyzetét, rutinszerűen felmérte szellemi képességeit és számot vetett a testiség teljes hiányával. Talán ez lenne a Nirvána? – töprengett.

Aztán mintha hátulról törtek volna rá, eddig nem érzett feje úgy bicsaklott előre, mint egy marionett bábué. A következő csapás az ágyékát érte, majd mintha a jobb karját érte volna áramütés. Üvöltött, üvöltött volna - ha bármilyen hangot is ki tudott volna adni, de hiába – szenvedései nem értek véget. Ball lábát éles fájdalom rántotta görcsbe, amit gyorsan elnyomott az a lángoló érzés, ami a heréiben tombolt. Pillanatnyi szünet után minta kést forgattak volna meg a jobb oldalában, majd koponyáját érezte szétrobbanni a hatalmas nyomás alatt. Nem hitte, hogy bármi is ennyire fájhat, amíg újabb ütést nem érzett az ágyékában. Mielőtt elájult volna, még érezte, ahogy teste derékban összecsuklik, és homályosan valami távoli csengést hallott.

Április 20-án este a kolostor portáján lévő mobiltelefon hosszan kicsengett, mielőtt felvették volna.

Aztán semmi. Csak valami zavaró, távoli zörej percekén át. Nem értette, miért bántják és miért nem tud semmit sem csinálni. Emlékezett történetekre háborús sérültekről, akik úgy érezték, fáj a lábuk, amit már elvesztettek a csatamezőn. Mintha még mindig élne a kapcsolat az elveszített végtag és az agy között, mintha az idegvégződések nem vettek volna tudomást a csonkolásról. Talán vele is ezt történt?

Nem érezte a testét, sem maga körül a teret. Amikor mégis érezte, azt kívánta, bár ne érezné. A fájdalom újra és újra meglepte. Ez mégsem a Nirvána, inkább a Pokol, vagy jobb esetben a Purgatórium – gondolta.

A kényszerű, kikényszerített mozgás rövid, szenvedésteli pillanatait a nyugalom és üresség végtelenül hosszú időszakai követték. Nem volt ura sem az időnek, sem a tetteinek. És ez – bár elméjének racionális része sosem fogadta volna el –végső soron nagyon kényelmes volt számára.

Eleinte csak várt, várt és várt. Várta, hogy újra esélye legyen megmozdulni, hogy ne őt rángassák láthatatlan drótokon, hanem újra ő teheszen valamit, hogy kijuthasson és számon kérhesse valakin mindazt a szenvedést, amit átélt.

Később már nem várt arra sem, hogy történjen valami, elégedett volt azzal, ami ott és akkor volt. Amikor csak tudta, élvezte a békét, a testi kín és a fájdalmas, és az önmagukba záródó gondolatok – leginkább kérdések - hiányát. Kiüresített elméje már nem keresett fogást a valóságon, emlékeit is elengedte. Megelégedett a lét tudatával, és annak ismeretével, hogy a fájdalom, még ha váratlanul és felkészületlenül éri is, hamar véget ér és átadja helyét a végtelen nyugalomnak. Béke töltötte el, és ő csendes örömmel szemlélte ezt a békét. Minden más csak fodrozódás volt a tó tükrén.

20190417

A nepáli hegytetőn álló kolostor étkezőjében csöndesen duruzsolt a tűz. A lángok két szakállas férfialakot világítottak meg a késői órán.

A hosszabb szakállú egy vastag szőnyegen foglalt helyet – lótuszülésbe rendezve tagjait, szemei csukva. Testtartása ősrégi Buddha-szobrok nyugalmát idézte, bár ebben minden biztonnal belejátszott tar fejtetője és kétségkívül tekintélyes méretű pocakja. A másik fiatalabb volt, rövid szakálla frissen vágott, ápolt. A szőnyeggel szemben, a hideg padlón térdelt. Láthatóan kényelmetlen volt neki a póz, hiába igyekezett titkolni ezt, önkéntelen

mozdulatai meg-megtörték a szoborkompozíciót. Mindkettejük testét laza, világos színű len-nadrág és jak-szőrből készült rövid köntös fedte, amit bojtos öv fogott össze hasuk alatt – lábfejük csupasz volt.

A fiatalabb férfi egy ideig jobb tenyerében morzsolgatta bal keze ujjait, majd erőt vett magán, és egy alig észrevehető köhintéssel megszakitotta a meditáció csöndjét:

- Mester, hónapok óta minden egyes napot a lábaidnál ülve kezdek és szavaidon elmélkedve fejezek be. Mégis úgy érzem, nem vagyok méltó arra, hogy itt legyek.

A szakállas Buddha-szobor nem nézett rá, de öblös, kissé patetikus hangon feltette az ilyenkor szokásos kérdését:

- Ki nem méltó arra, hogy itt legyen?

A fiatalabb férfi értetlenül nézett a hosszú szakáll fölé:

- Hát én, Shabil testvér.

- Hát, ez baj. –sóhajtotta a Mester.

- Mester, nem értelek. – sóhajtott a tanítvány.

- Ki nem érti a szavakat, amik világítanak a homályban?

- Én, mester. – a fiatal férfi mellkasához emelte kezeit, mintegy nyomatékos adva szavainak, de aztán céltalanul le is engedte őket.

- Hát, ez baj. – ismételte színtelenül Buddha.

- Mester, még mindig nem értem szent bölcsességedet. Segíts nekem, kérlek!

- Ki nem érti a szent bölcsességet?

- Én, Shabil testvér.

Az idős jógi, rációfólva a nyugalomból kizökkenthetetlen Buddha szerepére, felcsattant:

- Shabil testvér! Mindig öröm az asztalunknál, ha itt vagy, de még jobban örülnénk, ha Shabil testvér már nem lenne itt.

Tanítványa a kemény szavakra összerezzent:

- Összeavartál, mester. Elmenjek?

- Az attól függ, Shabil testvér. Mit keresel itt?

- A megvilágosodást, mester.

A szürke szakállas aggastyán egy pillanatra Shabil testvérré, majd jóval hosszabban mögé bámult. Hirtelen nagyon fáradtnak tűnt.

- Testvér, nagyon messze vagy még a megvilágosodástól, túl sok minden tart vissza, és a legfőbb akadály éppen te magad vagy.

A Mester újra lehunyta szemeit, arcán már nem látszott semmi, csak a kőszobrok időtlen nyugalma. Shabil testvér szomorúan és értetlenül meredt maga elé, úgy érezte, minden eddigi erőfeszítése zátonyra futott mestere szavain.

Az étkező csendjét csak a mohó tűz hangja törte meg időnként, ahogy újabb fahasábba kóstolt bele. A tanítvány összébb húzta magán köntösét és a mozdulatlan arcra meredt. De mielőtt még kinyithatta volna a száját mestere szólalt meg:

- Ha készen állsz rá, el kell, hogy küldjelek. Nem azért, hogy többet tudj, amikor visszatérsz, hanem azért, hogy kevesebbet. Meg kell, mondjam, nem lesz könnyű dolgod, és nem tudom, meddig fog tartani. Az út hosszú, fáradtságos és szenvedéssel van tele. Ha el akarsz indulni, segíthetek. Ha nem állsz készen és inkább a szerzetesek eledelét ennéd kolostorunkban még egy ideig, az is jó.

- Mester, nem értem, miről beszélsz, de bármit megteszek, amit hasznosnak ítélsz.

- Kezdetnek ez is megteszi – mosolyodott el engedékenyen az öreg jógi. – Most térj nyugovóra, és a következő 3 napban ne egyél semmit, böjttel készülj a szent útra, amin eljuthatsz a nem-tudás fájához. Igyekezz elszakítani magad a test kötelékeitől.

- Igen, mester. Jó éjszakát, mester. – állt fel a fiatal férfi engedelmesen. Az ajtóból egy pillanatra bizonytalanul visszafordult:

– Mester, hozzak még fát a tűzre, hogy ne zavarja meditációd az éjszaka hidege?

- Örömmel meditálnék még, Shabil testvér – emelkedett fel a szakállas Buddha-szobor, - de úgy tűnik, még el kell intéznem egy telefonhívást ma este.

Majd köntöse alól egy elegáns, sötét – hirdetések ezreiből ismerős – mobiltelefont vett elő. A lángok fényében az érintőképernyőn megjelenő számjegyek egy pillanatra mintha emberi alakot mintáztak volna – legalábbis Shabil N’yang így látta. Az idős szerzetes biccentett még egyet tanítványa felé, mielőtt Yang O’matu számát tárcsázta volna.

20190504

Május negyedikén a szakállas alak gondterhelten méregette kezében a telefon súlyát – olyan komolyan, mintha egy emberi lelket tett volna mérlegre. Időről időre elfogta a kétely, vajon szabad-e kihúzni a lábuk alól a talajt, hogy elfelejtsék kik is voltak ők korábban, és belevetni őket a biztos kötelékek nélküli valóságba – még ha ezek a biztosnak látszó kötelékek nem mások is, csak szálak Maya fátylának szövetéből. Az élet és a szenvedés

„bedrótozottságának” megtanítását is túl didaktikusnak érezte. De be kellett ismernie, a módszer bevált, és az is igaz, utólag sosem panaszkodtak a novíciusok. Bár lehet, gondolta, hogy a cél elérése után erre már nincs is túl sok módjuk – hiába, a szabad akarat felszabadítása a kötelékek alól mindig is oximoron marad. Sóhajtott egyet, majd – elnyomva Shabil testvér iránt érzett újra feltámadó lelkiismeretfurdalását – tárcsázta a kolostor mosodáját. Napok óta nem találta a melegebb köntösét. Pedig csontjaiban érezte, hogy közeleg a hideg. Mi is Nefri testvér száma?

2 – 0 – 1 – ...

A fej és az ágyék önkéntelen mozgását a jobb kar megszokott görcse követte ...

... 9 – 0 - ...

a ball comb leszakadt a testről ... a herék összeroppantak ...

... 5 - 0 -4

a mellkast egy hegy súlya nyomta ... az ágyékban új erőre kapott a fájdalom ... hasogató kín a jobb oldalon – ami tulajdonképpen már nem is érződött. Nem volt, aki érezze.

A telefon kicsengett, de csak egy pillanatra. Aztán létrejött a kapcsolat, bár nem Nefri testvérral.

- Elérte, elérte a szintet! – hangzott O’matu testvér izgatott hangja. Mobiljával kezében egyik monitortól a másikhoz rohant a kolostor technikus a számítógépektől és kábelektől zsúfolt szobában, amelynek egyetlen dísz egy olcsó reprodukció volt. O’Matu a posztert még az MTI-ben töltött egyetemi évei alatt vásárolta egy nyaralás során Firenzében, az Uffiziben. A képen Leonardo da Vinci híres vázlata látszott az aranymetszés szabályairól – a körbe feszített emberi testre valaki vastag fekete filctollal számjegyeket írt 0-tól 9-ig.

– Az Egoscope tartósan egy ezrelék alatti értékeket mér, nagyobb kilengés 24 órája nincs, megszakadt minden kötelék

Izgatott hangját a novíciusok mestere szakította félbe:

- O'matu testvér, mindig meglepsz ezekkel a váratlan hívásátvételekkel, de igazad van, a mosoda valóban várhat. Fiatal testvérünk megérdemel végre egy kis pihenést, eleget szenvedett a tréning során. Kérlek, intézkedj.

A fájdalom után ez alkalommal nem tért vissza a időtlen nyugalom. Az újabb ingerek érzeteket szültek, a tudatfoszlányok kapcsolatot találtak egymással. Zajt hallott maga körül, de nem találta forrását, mintha minden oldalról áradt volna. A zaj végül értelmes hangokká állt össze:

- *Dr. Shabil N'yang? Dr. Shabil N'yanggal szeretnék beszélni.*

Értetlenül hallgatta a furcsa hangokat. Ismerősnek tetszett számára a Shabil név, de ennek nem tulajdonított különösebb jelentőséget. A tó tükrén végigsuhanó árnyak már rég nem hozták lázba. De megérezte a hang mögötti türelmetlenséget és a szánalomtól vezérelve válaszolt:

- *Nem tudom, ki az a Dr. Shabil N'yang, de nem hiszem, hogy itt lenne. Nincs itt senki. Nincs senki.*

- *Kivel beszélek? – követelődött a hang.*

Nem értette a kérdést. – Hogy kivel beszél? – ismételte csodálkozva. - Ki beszél kivel?

- *Én kérdezem, Yang O'matu, a kolostor technikus. Kivel beszélek? Mondja meg, ki maga?*

- *A fájdalom, mozgás, a nyugalom, a csend ... A fej és a váll, a has, a láb és az ágyék... a gondolat, és az érzés ...a szenvedés ... és a megbékélés ... a béke.*

- *Elég lesz, hozd már ki. – szólt egy másik, ismerős hang, de mintha nem hozzá szólt volna.*

- *Kit, hova ki?*

A cellában hűvös volt, de meleg napfény tűzött át lehunytt szemhéjain. Lassan nyitotta fel őket. Egyszerű deszkaágya mellett egy kis kőasztalkán kevés rizs volt egy fatányérban és némi zöld tea. A csészéért nyúlt, de majdnem elvétette, keze alig engedelmeskedett akaratának.

Mire legközelebb felébredt, már nem volt egyedül. Mestere ült vele szemben egy alacsony zsámolyon. Látva, hogy már ébren van, alig észrevehetően elmosolyodott.

- Magam ugyan nem értek hozzá, de mindig lenyűgöz, hogy mire képes egy aprócska használati tárgy az O'matu testvér által kifejlesztett elme-interfész segítségével – bár persze ez is, az is elektromosság. Annak, aki én voltam régen, még hét évébe telt, hogy el tudjon szakadni egója kötelékeitől. Neked, testvér, idebenn – emelte fel titokzatos mosollyal a készüléket, melynek érintőképernyőjén da Vinci körbefeszített férfialakja látszott a számjegyek mögött – elég volt ehhez két hét. Persze a megvilágosodáshoz nincs ilyen segédeszközünk – egyelőre! – tette le az idős mester az asztalra az elegáns fekete készüléket. A kijelzőn lévő alak a számjegyekkel lassan elhalványult, miközben az egykori Shabil N'yang a teájáért nyúlt.